

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชน
ตามแนวคิดหุ้นส่วนทางสังคม เพื่อป้องกันการกระทำ
ความผิดซ้ำ

โดย

กลุ่มจามจรี

รูปแบบการพัฒนาคุณภาพศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ตามแนวคิดหุ้นส่วนทางสังคม

1. เหตุผลและความจำเป็น

- สภาพปัญหาปัจจุบัน
1. เด็กและเยาวชนกระทำความผิดมากยิ่งขึ้น
 2. อัตราการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีอัตราที่สูงขึ้น
 3. สถานที่ในการดูแลเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดของรัฐไม่เพียงพอ

2. วัตถุประสงค์

1. เด็กและเยาวชนกระทำผิดของปัญหาการกระทำผิดของเด็ก และการดำเนินงานของศูนย์ฝึกอบรม
2. ศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งของไทยและต่างประเทศ
3. นำเสนอแนวคิดกรม (การพัฒนาศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน)

3. กลุ่มเป้าหมาย และหลักการ

1. เด็กและเยาวชนของศูนย์ฝึกอบรม
2. องค์กรภาครัฐ เอกชน และชุมชน

4. ประโยชน์ที่จะได้รับ

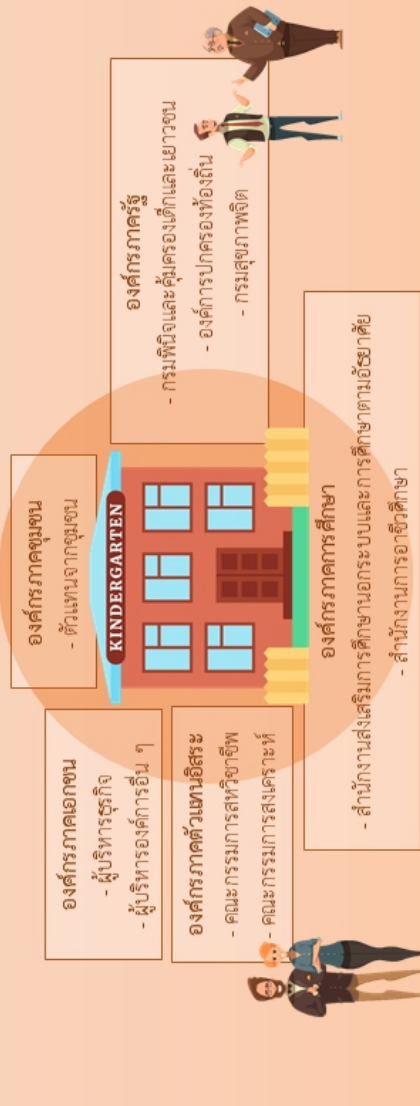
1. ทราบสาเหตุและปัญหาของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ศูนย์ฝึกอบรม
2. ทราบการดำเนินงานทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
3. จัดทำข้อเสนอแนะและการพัฒนารูปแบบการจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรม

ข้อจำกัด

- กฎหมายบางอย่างยังมีการกำหนดโทษไม่เหมาะสมทำให้เด็กและเยาวชนที่จะเข้ามาสู่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไม่ลดปริมาณลง
- จำนวนบุคลากรผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ในการปฏิบัติงานฟื้นฟูแก้ไข เด็กและเยาวชนยังมีจำนวนไม่เพียงพอ

4. กระบวนการขับเคลื่อน

1. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและกรมจัดการของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชนตามแนวคิดหุ้นส่วนทางสังคม

5. รูปแบบการบริหารจัดการขององค์กร

1. การบริหารจัดการแบบเอกชน ภายใต้กำกับของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
2. สร้างการศึกษาอาชีพ เพื่อสร้างอาชีพและรายได้ที่แน่นอน มีการรับรองประกอบการณ์ทำงาน
3. มีบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญและเพียงพอ
4. บูรณาการภาคีเครือข่ายผ่านตัวแทนของทุกภาคส่วน ตามแนวคิดหุ้นส่วนทางสังคมโดยเน้นเด็กเป็นศูนย์กลาง
5. สร้างความร่วมมือกับบริษัทที่มีความสามารถในการจ้างงาน ในการจัดวิทยากรเข้ามาอบรมทักษะขั้นสูง
6. มีการกำหนดมาตรฐานโดยจะมีการประเมินคุณภาพศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ข้อเสนอแนะ

- ต้องมีการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพใช้สื่อต่อการพัฒนาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชนตามแนวคิดหุ้นส่วนทางสังคม

ภาพที่ 10 One Page Concept Paper ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชน ตามแนวคิดหุ้นส่วนทางสังคมเพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำ

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการดำเนินงานของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง โดยการศึกษากฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศ เพื่อวิเคราะห์หารูปแบบแนวการพัฒนาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชนที่เหมาะสมในประเทศไทย จากการศึกษาพบว่า รูปแบบการดำเนินงานของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ซึ่งรูปแบบการทำงานและกฎหมายฉบับดังกล่าวยังมีข้อจำกัดไม่ครอบคลุมอยู่บางประการ ตลอดจนบุคลากรที่เกี่ยวข้องและสถานที่ไม่เพียงพอในการดูแลเด็กและเยาวชน จะเห็นว่าปัญหาดังกล่าว หากให้ภาคเอกชนเข้ามาบริหารจัดการโดยจัดทำศูนย์ฝึกและอบรมก็จะเป็นการแบ่งภาระทางภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการแก้ไขปัญหาต่างๆ โดยยังเป็นการให้โอกาสเด็กและเยาวชนกลับเข้ามาในสังคมอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม หากมีการจัดตั้งศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนดังกล่าว จะมีประเด็นในทางกฎหมายในเรื่องของเงื่อนไขการปล่อยตัวเด็กและเยาวชนออกจากศูนย์ฝึกและอบรม โดยภาคเอกชนที่กฎหมายยังไม่ได้กำหนดอำนาจดังกล่าวไว้ ดังนั้น หากมีการจัดตั้งศูนย์ฝึกและอบรม โดยภาคเอกชน จึงต้องมีการปรับปรุงในส่วนคำนิยามของศูนย์ฝึกและอบรมและผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรม ซึ่งถ้าหากไม่มีการกำหนดคำนิยามไว้จะทำให้ศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนไม่มีสถานะเป็นศูนย์ฝึกและอบรมที่มีอำนาจหน้าที่รองรับตามกฎหมาย ดังนั้น หากจะนำเอาภาคเอกชนเข้ามาบริหารจัดการโดยพัฒนาการจัดตั้งเป็นศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน จึงควรแก้ไขพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ตามมาตรา 4 มาตรา 55 มาตรา 56 และมาตรา 140 ให้บทบัญญัติดังกล่าวครอบคลุมถึงศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนด้วย เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ตลอดจนการพัฒนาแบบการบริหารจัดการภายหลังการได้รับการปล่อยตัวของเด็กและเยาวชนให้มีความมั่นคงของชีวิตเข้าสู่สังคมได้โดยไม่หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

บทนำ

1. หลักการและเหตุผล

ในปัจจุบันการสร้างความสะดวกสบายของบ้านเมืองและการดูแลรักษาความปลอดภัยให้กับประชาชนเป็นภาระหน้าที่ที่สำคัญของรัฐบาลและหน่วยงานราชการด้านยุติธรรม ตลอดจนปัญหาอาชญากรรมและการกระทำผิดกฎหมายอาญาเป็นปัญหาหนึ่งที่มีผลกระทบต่อสวัสดิภาพและความปลอดภัยของประชาชนในการใช้ชีวิตในสังคมอย่างสงบสุข ทั้งนี้ ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีปัญหาอาชญากรรมค่อนข้างสูง ซึ่งสะท้อนให้เห็นได้ถึงสภาพปัญหาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศไทยที่กำลังมีปัญหายุ่งยากในปัจจุบัน (สุพิชฌาย์ ศิริวิวัฒนา สิตะสิทธิ, 2558 : 1) อย่างไรก็ตาม อัตรากาการกระทำผิดซ้ำของประเทศไทยนั้นอยู่ในอัตราที่ค่อนข้างสูง จากข้อมูลที่น่าเชื่อถืออย่างเป็นทางการในปัจจุบันเนื่องจากผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้กระทำความผิดกฎหมายซ้ำและถูกจับกุมมาดำเนินคดีแล้ว ยังมีการกระทำผิดอีกเป็นจำนวนมากที่กระทำผิดซ้ำครั้งเดียวหรือหลายครั้ง หรือยังคงกระทำผิดซ้ำในลักษณะของผู้กระทำผิดติดเป็นนิสัยหรือเป็นผู้ประกอบอาชญากรรมเป็นวิถีชีวิตในชีวิตประจำวัน แต่อย่างไรก็ตาม ปัญหาการกระทำความผิดอาญาซ้ำของเด็กและเยาวชนคดีอาญาจึงไม่ใช่ปัญหาเล็ก ๆ ที่จะมองข้ามไปได้ และด้วยเทคโนโลยีในปัจจุบันทำให้มีข่าวสารเผยแพร่สู่ประชาชนเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนที่มีประวัติกระทำความผิดก่ออยู่บ่อยครั้ง โดยเฉพาะผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวออกมาไม่นานแล้วกลับไปกระทำความผิดซ้ำ และเมื่อศึกษาลงไป ในรายละเอียดถึงสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำนั้นพบว่า สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำในประเทศไทยมี 2 สาเหตุหลัก ๆ กล่าวคือ ประการแรก สาเหตุเชิงสังคมไม่ว่าจะเป็นปัญหาความสัมพันธ์ของครอบครัวในวัยเด็กพ่อแม่หย่าร้างหรือแยกกันอยู่ ปัญหาทางการศึกษาต่ำไม่ชอบเรียนหนังสือในวัยเด็ก เมื่อพ้นโทษก็หางานที่มั่นคงทำยาก ปัญหาอาชีพการงานไม่มั่นคง ว่างงาน รายได้ไม่แน่นอนหรือไม่มีรายได้ การหารายได้จากการค้ายาเสพติดเพื่อซื้อยาเสพติดหรือเพื่อเงินรายได้ ปัญหาการติดยาเสพติด ปัญหาการก่อกวนสุขภาพสังคมเดิม ๆ ภายหลังพ้นโทษทำให้กลับไปมีพฤติกรรมเช่นเดิม การเรียนแบบเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่ดี และสาเหตุเกี่ยวกับทัศนคติส่วนบุคคลอื่น เช่น ไม่ต้องการทำงาน แต่มีความต้องการที่จะได้เงินมาก ๆ ด้วยวิธีการง่าย ๆ หรือการต้องการมีเงินทองเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคมหรือเพื่อความสุขของครอบครัว จนกระทั่งได้มีการคิดว่าสิ่งที่ตนเองทำไปนั้น ไม่เป็นความผิดหรือเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำ และปัญหาความโลภและการขาดความตระหนักรู้ที่ยังชังใจ เป็นต้น (กรมราชทัณฑ์, 2549: บทคัดย่อ) และประการที่สอง คือ สาเหตุจากปัญหาในกระบวนการยุติธรรมในปัจจุบันที่ไม่อาจปฏิบัติได้ และมีความล่าช้าไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดกฎหมายมาลงโทษได้โดยเร็ว อีกทั้งปัญหาโทษตามกฎหมายอาญาไม่อาจใช้ได้จริงในทางปฏิบัติ ไร้ประสิทธิภาพ และมีข้อจำกัดในการให้โทษ และไม่มีมาตรการทางเลือกที่จะใช้ทดแทนโทษจำคุก ทำให้ศาลไทยต้องให้โทษจำคุกเป็นหลักในการกำหนดโทษ ปัญหาการกำหนดโทษที่ไม่เหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่อาจให้ผลเป็นการป้องปรามการกระทำผิดซ้ำในอนาคตได้ (สุพิชฌาย์ ศิริวิวัฒนา สิตะสิทธิ, 2558: 8-9) อย่างไรก็ตาม จากสาเหตุดังกล่าวและสภาพปัญหาของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของภาครัฐ ซึ่งเป็นบ้านต้นทางในการเยียวยาผู้กระทำความผิด แต่สิ่งที่เด็กหรือเยาวชนได้รับคือ สถานที่พื้นที่แออัด เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอในการดูแลเด็กและเยาวชน สถานที่ เป็นศูนย์ฝึกและอบรมแบบปิด มีกำแพงที่สูงมองไม่เห็นข้างนอก และคดีความผิดบางฐานต้องให้เด็กอยู่ในห้องควบคุม มีการแต่งเครื่องแบบเหมือนกันหมด เป็นการควบคุมตัวมากกว่าการแก้ไขฟื้นฟูความรู้สึกรักของเด็กหรือเยาวชนเสมือนถูก ควบคุมตัว หมดอิสระภาพ อีกทั้งพนักงานเจ้าหน้าที่มาจากการสอบบรรจุซึ่งไม่เพียงพอในการดูแลเด็กและเยาวชน (ธวัชชัย ไทยเขียว และศิริประกาย วรปรีชา, 2554) ซึ่งกระบวนการ

เหล่านี้เป็นการควบคุมพฤติกรรมมากกว่าการแก้ไขฟื้นฟู จากปัญหาของเยาวชนที่กระทำความผิดด้วยสาเหตุที่แตกต่างกัน ซึ่งในปัจจุบัน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ได้เล็งเห็นถึงปัญหาดังกล่าว โดยการให้ความสำคัญและความจำเป็นในการจัดหาอาคาร สถานที่ การจัดวางระบบ และกิจกรรมต่างๆ ในการดูแลบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู และสงเคราะห์เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีต่างๆ และมีการแบ่งแยกความร้ายแรงที่มีโทษสูง หรือมีปัญหาพฤติกรรมที่รุนแรง หรืออาจเป็นอันตรายต่อตนเอง หรือต่อเด็กและเยาวชนคนอื่น เพื่อเป็นไปตามหลักวิชาการด้านอาชญาวิทยา ตลอดจนสอดคล้องกับหลักของการจำแนกประเภทเด็กและเยาวชนอีกด้วย

ทั้งนี้ ผู้ศึกษาหลักสูตรการบริหารงานงานยุติธรรมระดับสูง รุ่นที่ 12 (กลุ่มจามจุรี) เห็นควรศึกษาเสนอนวัตกรรมการดำเนินการในรูปแบบการพัฒนาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชนแนวคิดหุ้นส่วนทางสังคม เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่มีความพร้อมทั้งสถานที่และบุคลากร โดยทางผู้ศึกษาเห็นว่า การนำเอาประสบการณ์และความเชี่ยวชาญของภาคเอกชนเข้ามาช่วยในการอุดช่องว่างที่เป็นข้อจำกัดในภาครัฐ โดยการจัดทำศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนเข้ามาบริหารจัดการในการแก้ไขฟื้นฟูปัญหาของเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำ จึงเห็นควรให้มีการศึกษา พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 เพื่อให้สอดคล้องกับความเชื่อมโยงกับแนวนโยบายของรัฐ เพื่อเป็นการลดการกระทำความผิดซ้ำ ถือเป็นเป้าหมายหลักอย่างหนึ่ง จากรายงานยุทธศาสตร์กระทรวงยุติธรรม ระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) มียุทธศาสตร์เรื่องการสร้างความปลอดภัยและความสงบสุขในสังคม ได้มีเป้าหมายหลักคือ 1) ลดการกระทำความผิดซ้ำของผู้กระทำผิด 2) ผู้พ้นโทษผ่านการแก้ไข ฟื้นฟู มีการศึกษา มีงานทำ มีรายได้ พึ่งตนเองได้ และ 3) ลดจำนวนอาชญากรรมที่กระทำโดยเด็กและเยาวชน โดยมีกลยุทธ์ 1) ยกระดับการควบคุมดูแลและการบำบัดแก้ไขฟื้นฟู ผู้กระทำผิดตามมาตรฐานสากล 2) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน แนวคิดหุ้นส่วนทางสังคมในการเปลี่ยนภาวะให้เป็นพลัง 3) เสริมสร้างการมีส่วนร่วมเพื่อป้องกันเด็กและเยาวชนเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม และยังเป็นแนวทางในการพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้อง ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ตลอดจนปรับปรุงมาตรฐานเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ให้มีประสิทธิภาพโดยเน้นเด็กเป็น ศูนย์กลาง และเป็นรูปธรรมสามารถใช้ปรับใช้ในได้จริง ดังนั้น หากจะให้มีการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชนได้นั้น จำเป็นต้องมีการศึกษากฎหมายและปรับปรุงพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 กล่าวคือ ในส่วนของคำนิยามนั้น คำว่า “ศูนย์ฝึกและอบรม” และ “ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรม” ตามคำนิยามใน มาตรา 4 ให้รวมถึงศูนย์ฝึกและอบรมและผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชน ภายใต้การกำกับดูแลของภาครัฐด้วย และในส่วนเงื่อนไขการปล่อยตัวเด็กและเยาวชนออกจากศูนย์ฝึกและอบรมหากมีศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนไม่มีสิทธิในการร้องขอกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยนี้ทำให้มีผลกระทบต่อ การปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน เพราะเด็กหรือเยาวชนบางคนอยู่ในสภาพแวดล้อมหรือสถานที่อื่นอาจถูกชักนำให้กระทำความผิดได้ง่าย เช่น อยู่ในกลุ่มเพื่อนในชุมชนแออัดชุมชนที่มีปัญหา ยาเสพติดซึ่งล้วนแต่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม หากศาลไม่มีการกำหนด เงื่อนไขในการปล่อยให้กับศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน มีผลทำให้เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดซ้ำได้ง่ายขึ้น

2. วัตถุประสงค์ในการศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยและสาเหตุของปัญหาการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ตลอดจนการดำเนินงานของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

2.2 เพื่อศึกษาแนวคิดทางหุ่นส่วนและมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการดำเนินงานของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนภายใต้การกำกับดูแลของรัฐของประเทศไทยและต่างประเทศ

2.3 เพื่อนำเสนอแนวทางการดำเนินการในรูปแบบการพัฒนาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชนตามแนวคิดหุ่นส่วนทางสังคม เพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

3. ขอบเขตการศึกษา

การศึกษานี้ เป็นการศึกษาปัจจัยและสาเหตุของปัญหาการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน รวมถึง ศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 และศึกษาในส่วนกฎหมายของต่างประเทศเกี่ยวกับศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอินเดีย

4. คำจำกัดความ

การกระทำผิดซ้ำ หมายถึง จำนวนครั้งของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน หมายถึง สถานที่ที่รับเด็กและเยาวชน ภายหลังจากศาลพิพากษาแล้ว เด็กและเยาวชนจะถูกส่งตัวมาที่ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เพื่ออบรมทั้งพฤติกรรม การเรียน การศึกษา การฝึกอบรมวิชาชีพ

การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน หมายถึง การลดพฤติกรรมกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน

หุ่นส่วนทางสังคม หมายถึง หุ่นส่วนทางสังคม หมายถึง หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนของสังคม ไม่ว่าจะเป็นห้างร้าน บริษัท บุคคลธรรมดา คณะบุคคล นิติบุคคล หรือแม้กระทั่งหน่วยงานของรัฐต่างๆ ควรมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบในทางสังคม

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชน หมายถึง สถานที่ ซึ่งใช้สำหรับฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชนภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ

ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชน หมายถึง ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชนภายใต้การกำกับดูแลของภาครัฐ

เนื้อเรื่อง

1. สภาพปัจจุบันของปัญหา

ในปัจจุบันสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จำนวน 77 แห่ง ทั่วประเทศดำเนินการสืบเสาะ ประมวลข้อเท็จจริง และเมื่อศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เด็กหรือเยาวชนเข้ารับการฝึกอบรม ศูนย์ฝึกและ อบรมเด็กและเยาวชนจะเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการควบคุม กำกับ บำบัด ฟื้นฟู เด็กและเยาวชน ซึ่งมีจำนวน 19 แห่ง เมื่อศาลเยาวชนและครอบครัวพิจารณาให้เด็กและเยาวชนเข้ารับการฝึกอบรม เด็กและ เยาวชนจะถูกส่งตัวเข้ารับการฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรม ซึ่งมีบทบาทหน้าที่ดำเนินการด้านการควบคุมดูแล บำบัด กำกับ ฟื้นฟู ป้องกัน พัฒนาพฤติกรรมเสียและส่งเสริมเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เข้า รับการฝึกอบรม และดำเนินการด้านกิจกรรมชุมชนและประสานความร่วมมือเพื่อการพิทักษ์และคุ้มครอง สิทธิเด็ก ซึ่งศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนแต่ละแห่งได้มีกระบวนการด้านการเตรียมความพร้อม ก่อนปล่อยเด็กและเยาวชน และการติดตามดูแลช่วยเหลือภายหลังปล่อยตัว เพื่อลดปัญหาการกระทำผิดซ้ำ แต่ยังมีข้อจำกัดต่างๆ ในการปฏิบัติงานทั้งด้านบุคลากรและภาระงาน อีกทั้งชุมชนยังไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วม ในการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยเด็กและเยาวชนเท่าที่ควร (อารีรัตน์ อดิศักดิ์เดชรินทร์, 2562: 197) จากการศึกษาเกี่ยวกับศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน พบว่า ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ยังไม่สามารถแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมของเด็ก ได้เท่าที่ควร ทำให้เด็กและเยาวชนต้องหวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีกครั้ง จากค่าเฉลี่ยการปล่อยตัวเด็ก หรือเยาวชนจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวง ยุติธรรม พบว่ามีอัตราการกระทำความผิดมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นพิจารณาจากสถิติย้อนหลังรายปี ศูนย์ฝึกและ อบรมเด็กและเยาวชนบ้านบึง โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 5 สถิติเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ทั่วประเทศ จำแนกตามฐานเพศและความผิดสำรวจ ณ วันที่ 6 มิถุนายน 2562

ความผิด	ยาเสพติด	ทรัพย์สิน	ชีวิตและ ร่างกาย	เพศ	รวม
ชาย	5,558	1,527	1,072	488	8,645
หญิง	435	119	129	19	702
รวม (%)	64.12	17.61	12.85	5.42	100

ที่มา: ระบบงานคดีอาญา (CM) กรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน ณ วันที่ 7 มิถุนายน 2562

จากสถิติข้างบนผู้วิจัยขอยกมาเฉพาะคดีที่พบอัตราการกระทำความผิดบ่อยที่สุดของเด็กและเยาวชน สรุปได้ว่าในสถิติเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามฐานความผิด จำนวนที่เด็กกระทำความผิดมากที่สุดคือ คดียาเสพติด 64.12% รองมาคือความผิด เกี่ยวกับทรัพย์สิน 17.16% ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย 12.85% และการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ 5.42% ตามลำดับ ซึ่งหมายถึงเด็กและเยาวชนมีอัตราในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการใช้สารเสพติดมากที่สุด

ตารางที่ 6 สถิติเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ
จำแนกตามการกระทำความผิดซ้ำ (ข้อมูลตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2557 ถึง 30 กันยายน 2559)

รายการ	ปี พ.ศ.		
	2557	2558	2559
จำนวนคดีที่จับกุมทั้งสิ้น (คดี)	36,467	33,121	30,355
จำนวนคดีที่เป็นการกระทำความผิดซ้ำ (คดี)	6,401	6,302	6,078
ร้อยละของคดีที่เป็นการกระทำความผิดซ้ำ (%)	17.55	19.03	20.02

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศสำนักงานพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจคุ้มครอง
เด็กและเยาวชน ณ วันที่ 7 มิถุนายน 2562

หมายเหตุ: การกระทำความผิดซ้ำ หมายถึง เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมากกว่า 1 ครั้ง ที่ศาลตัดสินคดีจนถึงที่สุดแล้ว
และอยู่ระหว่างการฝึกอบรม

จากสถิติข้างบน สรุปได้ว่าในสถิติเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและศูนย์ฝึกและอบรม
เด็กและเยาวชนทั่วประเทศจำแนกตามการกระทำความผิดซ้ำ พบว่า มีจำนวนคดีที่เด็กกระทำความผิดซ้ำ
มีปริมาณเพิ่มขึ้นในทุกๆ ปี ซึ่งหมายความว่าเด็กจำนวนหนึ่งได้กระทำความผิดมาแล้วมากกว่าจำนวนหนึ่งครั้ง
จากสภาพปัญหาการกระทำความผิดอาญาซ้ำของเด็กและเยาวชนในคดีอาญา จะเห็นได้จากตารางสถิติข้างต้น
สถิตีย้อนหลังรายปี ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2557 - 2559 แสดงให้เห็นถึงการกระทำ
ความผิดของเด็กและเยาวชนที่เกี่ยวข้องความผิดได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและ
ร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ และความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นในทุก ๆ ปี และความผิด
เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษนี้ เป็นอันหนึ่งของศูนย์ฝึกฯ ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าว
แต่ที่สำคัญคือ กลุ่มเด็กและเยาวชนดังกล่าว ภายหลังที่ได้รับการปล่อยตัวออกจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ
เยาวชนก็มีการกระทำความผิดซ้ำอีกหลายครั้งซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งต้องได้รับการแก้ไขอย่าง
เร่งด่วน เนื่องจากการกระทำความผิดซ้ำเกี่ยวกับยาเสพติดมีสาเหตุที่เชื่อมโยงหรือได้รับอิทธิพลจากปัจจัย
หลายๆ อย่างซึ่งก็มีความแตกต่างกันไปจากการทำความผิดในครั้งแรกอีกด้วย ทั้งที่เด็กและเยาวชนเหล่านี้
สามารถกลับตัวเป็นคนดีและสามารถทำประโยชน์ให้กับตนเอง ครอบครัว ชุมชนและสังคมได้

ดังนั้น จึงมีความสำคัญและที่จำเป็นต้องศึกษาถึงปัญหาการกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน เพื่อเป็น
การแก้ไขและป้องกันปัญหาดังกล่าว ตลอดจนเตรียมความพร้อมเด็กและเยาวชนที่ได้รับการปล่อยตัวออกจาก
ศูนย์ฝึกฯ ให้กลับมาชุมชนและสังคมได้ ตลอดจนไม่เป็นภาระแก่สังคมในอนาคต โดยการนำเสนอแนว
กรรมการดำเนินการในรูปแบบการพัฒนาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชนตามแนวคิด
หุ้นส่วนทางสังคม เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนของของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ
เยาวชน

2. ที่มาหรือต้นเหตุของปัญหา

ประการแรก ปัญหาเกี่ยวกับรูปแบบการดำเนินการฝึกและอบรมของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ
เยาวชนภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดี
เยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 ซึ่งภายหลังจากเด็กถูกปล่อยออกมาจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
ของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนให้กลับคืนสู่ครอบครัว เด็กบางคนในตอนที่ถูกจับครั้งแรกอาจจะ

กระทำความผิดเพียงเล็กน้อยแต่เมื่อเด็กได้รับการถ่ายทอดพฤติกรรมการกระทำความผิดจากเด็กคนอื่น ในระหว่างที่อยู่ด้วยกัน เมื่อออกมาสู่ภายนอกมาเจอสภาพสังคมในแบบเดิม บางครอบครัวแตกแยก เด็กบางคน กลับไปอยู่ในสภาพปัญหาเดิม ทำให้เด็กต้องกลับมากระทำความผิดซ้ำอีกลักษณะของการกระทำความผิดซ้ำ จะมีลักษณะที่รุนแรงซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีปัญหา ในการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมของเด็ก

ประการที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยามของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ผู้อำนวยการ ศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 แต่ศูนย์ฝึกและอบรมและผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรม ตามคำนิยาม ในมาตรา 4 ไม่รวมถึงศูนย์ฝึกและอบรมและผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเด็กและเยาวชน ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐด้วย

ประการที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับเงื่อนไขการปล่อยตัวเด็กและเยาวชนออกจากศูนย์ฝึกและอบรมตาม พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 การปล่อยตัว เด็กหรือเยาวชนของศาลตามมาตรา 140 ศาลจะกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยเมื่อครบกำหนดฝึกและอบรม จะต้องปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชนไปศาลมีอำนาจในการกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยตัวเด็ก ซึ่งในการกำหนด เงื่อนไขอาจจะมีข้อเดียวหรือหลายข้อก็ได้รวมถึงระยะเวลาในการปฏิบัติตามเงื่อนไขด้วยภายในกำหนด ระยะเวลาตามที่ศาลกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยอาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือเพิกถอนได้ การปฏิบัติตามเงื่อนไข นี้เป็นระยะเวลาไม่เกินหนึ่งปีแต่ต้องไม่เกินกว่าจำเลยมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์เมื่อศาลเห็นเองหรือผู้อำนวยการ สถานพินิจหรือผู้ปกครองสถานศึกษาหรือสถานฝึกอบรม ร้องขอ แต่ไม่รวมถึงศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชนโดยภาคเอกชนภายใต้การกำกับดูแลของรัฐไม่มีสิทธิในการร้องขอกำหนดเงื่อนไขในการปล่อย (จิรวรรณ วารุณ, 2562: 3-11)

3. การดำเนินการที่ผ่านมา

จากแนวคิดการแก้ไข ฟื้นฟู เยียวยาเด็กและเยาวชนที่ก้าวพลาดได้มีแนวคิดการในการดำเนินการ โดยคุณหญิงสมนึก เปรมวัฒนะ และคุณหญิงสุภัทรา ตันติพิพัฒน์พงศ์ เปิดศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน บ้านกาญจนาภิเษกอย่างเป็นทางการ ในวันที่ 6 กรกฎาคม 2547 เพื่อการศึกษา แสวงหา พัฒนารูปแบบ ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการแก้ไข ฟื้นฟู เยียวยาเด็กและเยาวชนที่ก้าวพลาด และสนับสนุน การทำงานกับองค์กรอื่นๆ หรือร่วมมือกับองค์กรการกุศลอื่นๆ เพื่อสาธารณประโยชน์ โดยบ้านกาญจนาภิเษก เป็นหน่วยงานราชการในสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ที่มีภารกิจแก้ไข ฟื้นฟู เยียวยาเยาวชนหลังคำพิพากษาโดยเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกเข้าไปบริหารองค์กรร่วมกับภาคราชการ (บ้านกาญจนาภิเษก, ออนไลน์) ซึ่งบ้านกาญจนาภิเษกเน้นการบำบัดฟื้นฟู เยียวยา เด็กหรือเยาวชน ตระหนัก ให้เด็กเห็นคุณค่าในตัวเอง เห็นความรักจากพ่อแม่ครอบครัว สอนให้ สนใจปัญหาของสังคมช่วยเหลือสังคม ไม่หวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำ อีกรูปแบบสถานที่ที่เป็น สถานอบรมแบบเปิด ไม่มีรั้ว ไม่มีกุญแจมือแต่งตัว ตามสบาย ทรงผมอะไรก็ได้ หนึ่งเดือนกลับไป นอนบ้านหนึ่งครั้งเจ้าหน้าที่ส่วนมากมาจากการคัดเลือกจิตอาสา ซึ่งจิตอาสาส่วนมากเข้ามาทำงาน เพื่อช่วยเหลือ เยียวยา แก้ไข ฟื้นฟู เด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิด ไม่ใช่กุญแจมือ ไม่มีการควบคุมตัวเด็ก เนื้อตัวร่างกายของเด็กเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ห้ามละเมิด ความรู้สึกเด็กหรือเยาวชน เหมือนได้รับ อิสรภาพ การที่เด็กคนหนึ่งกระทำความผิดสังคมควรให้อีกโอกาส ไม่ใช่การตีตราว่าเด็กหรือ เยาวชนคนนั้น คือผู้ที่กระทำความผิด เพื่อเยียวยา แก้ไข ฟื้นฟู เด็กหรือเยาวชนให้กลับไปยืนอยู่ในสังคมได้อีกครั้ง

4. ผลที่เกิดขึ้น ปัญหาและอุปสรรค

จากแนวคิดในการแก้ไข พี่นฟู เยียวยาเด็กและเยาวชน โดยการจัดตั้งบ้านกาญจนาภิเษกดังกล่าวข้างต้น ก็ยังเห็นได้ว่ายังมีปัญหาในเรื่องของการบริหารจัดการ ซึ่งยังเป็นในรูปแบบทางราชการ ซึ่งอาจยังไม่ตอบโจทย์ของแก้ไข และป้องกันกระทำความผิดอาญาซ้ำของเด็กและเยาวชนในปัจจุบันได้อย่างเต็มที่ และเมื่อเกิดปัญหาการกระทำผิดซ้ำ ๆ ก็จะต้องดำเนินการส่งเด็กในศูนย์ฝึกเดิม ซึ่งทางผู้ศึกษาเห็นว่า ควรนำเอารูปแบบการพัฒนาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชน ตามแนวคิดของหุ้นส่วนทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนของสังคม หรือแม้กระทั่งห้างร้าน บริษัท บุคคลธรรมดา คณะบุคคล นิติบุคคล ควรเข้ามามีส่วนร่วมในการรับผิดชอบในการแก้ไขปัญหาการกระทำ ความผิดอาญาซ้ำของเด็กและเยาวชน ในทุกจังหวัด อีกทั้งยังเป็นการแก้ไขในทางในทางสังคมอีกทางหนึ่ง ที่เป็นการยั่งยืนเหมือนกับในต่างประเทศ ประกอบกับจากการศึกษากฎหมาย กฎกระทรวง ระเบียบ (พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ตามมาตรา 4 มาตรา 55 มาตรา 56 และมาตรา 140 ซึ่งจะเห็นได้ว่าจะสามารถจัดตั้งศูนย์ฝึกเด็กและเยาวชนเอกชน และการที่จะนำเอารูปแบบการพัฒนาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนดังกล่าวและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด มาพัฒนาร่วมกันภายในศูนย์ฝึกดังกล่าว เพื่อเป็นการแก้ไขอย่างบูรณาการโดยการสร้างอนาคตให้กับเด็กและเยาวชนมิให้เข้าสู่สภาพแวดล้อมแบบเดิม และยังเป็น การป้องกันกระทำความผิดอาญาซ้ำของเด็กและเยาวชน ในคดีอาญาที่สามารถทำได้จริง อีกทั้งยังสามารถนำมาปรับใช้ในสถานพินิจและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทุกแห่งของประเทศไทยจากที่กล่าวมาแล้วผู้ศึกษามีปัญหาและอุปสรรคของพระราชบัญญัติ ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 และมาตรการต่าง ๆ ในประเด็น ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการรูปแบบดำเนินการของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 แสดงให้เห็นว่า กระบวนการยุติธรรมของไทยใช้แนวทางการควบคุม ความประพฤติมากกว่าการแก้ไขฟื้นฟูในการแก้ปัญหาเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด เนื่องจากในบางแห่งมี สถานที่และพื้นที่แออัดจำนวนเด็กและเยาวชน มีมากเกินกว่าที่หน่วยงานดังกล่าวจะรองรับได้ ประกอบ เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอในการดูแลเด็กและเยาวชนซึ่งมีจำนวนไม่เหมาะสมกับปริมาณของเด็กและเยาวชน จึงทำให้ไม่สามารถดูแลเด็กและเยาวชนได้ทั่วถึง แสดงให้เห็นถึงการดำเนินงานที่ไม่สอดคล้องกับเป้าหมาย ในการแก้ปัญหาเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดจึงทำให้เด็กหรือเยาวชนที่ได้รับการปล่อยตัวไปแล้วกลับมา กระทำความผิดซ้ำศูนย์ฝึกและอบรมของของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 ไม่สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กหรือเยาวชนได้ เพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดในการฟื้นฟู แก้ไขเด็กและ เยาวชน ที่เน้นเปลี่ยนให้ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นเหมือนบ้านหลังที่สองเพื่อมีการแก้ไข ลดการใช้ อำนาจของเจ้าหน้าที่ต่อเด็กหรือเยาวชน เชื่อมั่นว่าเด็กมีความสามารถในการเรียนรู้ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ ดังนั้น จึงควรให้มีการจัดตั้งศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนเอกชนขึ้น เพื่อเข้ามาช่วยเหลือศูนย์ฝึกและอบรม ของรัฐร่วมกัน ให้มีการแก้ไขฟื้นฟูและเยียวยาเด็กหรือเยาวชนให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยเน้น เด็กและเยาวชนเป็นศูนย์กลางของการบริหารจัดการ และเมื่อได้ศึกษาในกรณีศูนย์ฝึกและอบรมในประเทศ สหรัฐอเมริกา ซึ่งมีศูนย์ฝึกและอบรมของประเทศสหรัฐอเมริกาตามกฎหมายนั้นมีทั้งศูนย์ฝึกและอบรม ที่ดำเนินการโดยรัฐบาล ซึ่งอาศัยอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของรัฐ Colorado Revised Statutes 2017 โดยให้อำนาจหน่วยงานนั้น ๆ เอาไว้ และศูนย์ฝึกที่ดำเนินการโดยเอกชน ในส่วนของรัฐมิสซูรี มีทั้งศูนย์ฝึก

ที่ดำเนินการโดยรัฐบาลและที่ดำเนินการโดยเอกชน ซึ่งรัฐมิสซูรี ได้มีกฎหมาย Missouri Revised Statutes 2017 บัญญัติให้อำนาจศูนย์ฝึกที่ดำเนินงานโดยเอกชนเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในการดูแลและคุ้มครองเด็ก และในประเทศอินเดีย กฎหมาย The Juvenile Justice (Care and Protection of Children) Act 2015 ซึ่งได้กำหนดหน้าที่ให้ภาครัฐสามารถจัดตั้ง และดูแลองค์กรไม่ว่าจะเป็นของภาครัฐหรือภาคเอกชน อีกทั้งสำหรับการฟื้นฟูเด็กที่กระทำการขัดต่อกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานในการคุ้มครองดูแลเด็กและเยาวชน ไม่ว่าหน่วยงานนั้นจะได้รับเงินช่วยเหลือจากรัฐหรือไม่ก็ตาม ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรนำเอาแนวทางของรูปแบบ ของศูนย์ฝึกและอบรมของรัฐมิสซูรี ประเทศสหรัฐอเมริกามาใช้กับศูนย์ฝึกและอบรมของประเทศไทย เนื่องจากรัฐมิสซูรีมีสถานที่ตั้งของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่อยู่ใกล้บ้าน ทำให้เด็กและเยาวชน มีความรู้สึกเหมือนอยู่บ้าน เพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดในการฟื้นฟู แก่ไขเด็กและเยาวชน คือ การเปลี่ยน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ให้กลายเป็นบ้านหลังที่สอง และเป็นการลดอำนาจของเจ้าหน้าที่ โดยการให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลเด็กและเยาวชนโดยการเปิดรับอาสาสมัคร หรือจิตอาสา เข้ามาช่วยในการดูแลเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กจะได้ไม่เกิดความวิตก กังวลและหวาดกลัว เมื่อต้องมาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (Edelman, 2018) ประกอบกับในส่วนของรัฐโคโลราโด ซึ่งมีศูนย์ฝึกและอบรมทั้งที่ดำเนินการโดยภาครัฐและภาคเอกชน ในระบบรูปแบบการแก้ไขฟื้นฟูและเยียวยา ที่มุ่งเน้นให้เยาวชน มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในเชิงบวกเพื่อให้เด็กและเยาวชนเห็นคุณค่าในตัวเอง ไม่หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก เมื่อถูกปล่อยตัวออกไป ตลอดจนมีการพัฒนาตัวเด็กและเยาวชน เช่น ให้เด็กได้รับการศึกษา สอนการทำงานหรืองานอาชีพ หลังจากการปล่อยตัวเด็กและเยาวชนออกจากศูนย์ฝึก และอบรมแล้ว ทำให้เด็กและเยาวชนได้รับวุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อให้เยาวชนกลับไปเรียนต่อ ในระดับมหาวิทยาลัยได้ไม่เป็นการตัดโอกาสในอนาคตเด็กและเยาวชน อีกทั้งเด็กยังได้นำความรู้ความสามารถ ในระหว่างที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมไปประกอบอาชีพหลังจากการปล่อยตัวด้วย ทั้งนี้ หลักการพื้นฐานของ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนของประเทศอินเดีย ได้แก่ ข้อแรก ผู้กระทำความผิดที่อายุน้อยไม่ควรถูก ดำเนินคดีในศาล แต่ควรได้รับการแก้ไขในวิธีที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ข้อสอง พวกเขาไม่ควรถูกศาลลงโทษ แต่พวกเขาควรได้รับโอกาสในการกลับตัว ข้อสาม กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กที่กระทำการอันขัดต่อ กฎหมาย ควรอยู่บนพื้นฐานของการปฏิบัติที่ไม่ต้องโทษทางอาญาผ่านชุมชนที่อยู่บนพื้นฐานของหน่วยงาน ควบคุม ทางสังคม เช่น บ้านสังเกตการณ์ และบ้านพิเศษ (Vyas, 2016) ซึ่งแนวทางของประเทศอินเดีย โดยมีแนวทางเหมือนกับประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีรูปแบบศูนย์ฝึกและอบรมทั้งที่ดำเนินการโดยภาครัฐและ ภาคเอกชน อย่างไรก็ตาม ศูนย์ฝึกและอบรมของประเทศไทย จึงควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวงแบ่งส่วน ราชการกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม พ.ศ. 2561 ข้อ 13 และพระราชบัญญัติ ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 55 มาตรา 56 เพื่อให้ มีหลักเกณฑ์ วิธีการฝึกอบรมที่เป็นมาตรฐาน ตลอดจนการปรับปรุงกฎหมาย เกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ให้มีประสิทธิภาพและเพื่อกระตุ้นให้ภาครัฐในการพัฒนาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยการเน้นเด็ก เป็นศูนย์กลาง ตลอดจนควรให้จัดตั้งศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนด้วย เพื่อเป็นแก้ไขและฟื้นฟูเด็กและ เยาวชนที่กระทำความผิด และเพิ่มจำนวนของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนให้ครอบคลุมในทุกพื้นที่หรือ จังหวัด เพื่อเป็นการให้ผู้ปกครองสามารถไปเยี่ยมเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดซึ่งเป็นบุตรหลานของตน ได้สะดวกขึ้น อีกทั้งเด็กหรือเยาวชนดังกล่าวจะ ได้มีกำลังใจในการทำมาความดีเพื่อจะได้กลับมาอยู่กลับ ครอบครัวเร็วขึ้น ตามแนวทางของทั้งสองประเทศ เพราะจะได้ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่แก้ไขฟื้นฟู เด็กหรือเยาวชนที่มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

2. ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยามของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ คำว่า “ศูนย์ฝึกและอบรม” หมายความว่า ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และ “ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรม” หมายความว่า ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน แต่ศูนย์ฝึกและอบรมและผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมตามคำนิยามในมาตรา 4 ไม่รวมถึงศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน ในขณะที่กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐโคโลราโด ให้อำนาจหน่วยงานทั้งที่ดำเนินการโดยภาครัฐและที่ดำเนินการโดยภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทในการควบคุมดูแลเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวในกระบวนการยุติธรรม ดังนั้น กฎหมายจึงมีบทบัญญัติเกี่ยวกับคำนิยามที่กำหนดความหมายของศูนย์ฝึกเอาไว้ให้ศูนย์ฝึกนั้น รวมทั้งที่ดำเนินการ โดยภาครัฐและที่ดำเนินการโดยเอกชน กล่าวคือ ให้อำนาจในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมดูแลเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวในกระบวนการยุติธรรมไว้ใกล้เคียงกัน ไม่ว่าจะเป็ศูนย์ฝึกที่ดำเนินการโดยรัฐหรือโดยเอกชน และในส่วนของกฎหมายรัฐ มีสหรัฐ มีกฎหมายบัญญัติเกี่ยวกับคำนิยามที่กำหนดความหมายของศูนย์ฝึกเอาไว้ สถานักกันเด็กและเยาวชน ให้ หมายถึงสถานที่ที่แยกต่างหากจากคุกหรือสถานกักกันผู้ใหญ่ โดยจะมีหน่วยงานของรัฐหรือโดยภาคเอกชนเป็นเจ้าของหรือดำเนินการก็ได้ กล่าวคือ ให้อำนาจในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมดูแลเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวใน กระบวนการยุติธรรมไว้ใกล้เคียงกัน ไม่ว่าจะเป็ศูนย์ฝึกที่ดำเนินการโดยรัฐหรือโดยเอกชน และกฎหมายของประเทศอินเดีย ได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับคำนิยามที่กำหนดความหมายของศูนย์ฝึกเอาไว้ ให้บ้านพิเศษต่าง ๆ และหน่วยงานดูแล เด็กพิเศษ เหล่านั้น ให้หมายความรวมทั้งที่ดำเนินการโดยภาครัฐและที่ดำเนินการโดยภาคเอกชน กล่าวคือ ให้อำนาจในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมดูแลเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวในกระบวนการยุติธรรมของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเอาไว้ใกล้เคียงกัน ไม่ว่าจะเป็ศูนย์ฝึกที่ดำเนินการโดยภาครัฐหรือโดยภาคเอกชน ทั้งนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดี เยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 4 เพื่อให้ศูนย์ฝึกและอบรมและผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน เข้ามา มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ส่งเสริมและพัฒนาการแก้ไขฟื้นฟู และการเยียวยาเด็กและเยาวชน เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีลักษณะนิสัยที่ดี เสริมสร้างระเบียบวินัย ความสัมพันธ์ การอยู่ร่วมกันในสังคม ปลุกฝังค่านิยมที่ดีโดยสอดแทรก จริยธรรม ศีลธรรม ปรับพฤติกรรมขัดเกลาให้เด็กกลับตัวเป็นคนดี ดังนั้น จึงควรให้มีศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยเหลือดูแลเด็กและเยาวชนโดยเน้นเด็กและเยาวชนเป็นศูนย์กลางของการบริหารจัดการ และจากศึกษาของกฎหมายของต่างประเทศที่มีการพัฒนาและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ จึงควรนำกฎหมายของต่างประเทศมาปรับใช้กับประเทศไทยด้วยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และควรมีการพัฒนาและออกกฎหมายโดยการกำหนดคำนิยามให้ศูนย์ฝึกและอบรมหมายความว่ารวมถึงศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนด้วย ตามแนวทางของทั้งสองประเทศ

3. ปัญหาเงื่อนไขการปล่อยตัวเด็กและเยาวชนออกจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ตาม พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 ภายหลังกการปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชน ตามมาตรา 140 ให้อำนาจศาลกำหนดเงื่อนไขในการปล่อย เมื่อครบกำหนดการฝึกและอบรมจะต้องปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชนไป ศาลมีอำนาจในการกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยตัวเด็ก ซึ่งในการกำหนดเงื่อนไขนี้อาจจะมีข้อเดียวหรือหลายข้อก็ได้รวมถึงระยะเวลาในการปฏิบัติตามเงื่อนไขด้วย อย่างไรก็ตาม หากเป็ศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนก็จะมีสถานะเป็นศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จึงไม่มีอำนาจในการกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยตัวตามข้อกฎหมายนี้ ทำให้มีผลกระทบต่อการปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน

เพราะเด็กหรือเยาวชนบางคนอยู่ในสภาพแวดล้อมหรือสถานที่อันอาจชักนำให้เกิดการกระทำผิดได้ง่าย และหากไม่มีคณะกรรมการกำหนดเงื่อนไข ในการปล่อยตัวเด็กและเยาวชนให้กับศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน อาจทำให้เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดซ้ำได้ง่าย ซึ่งเมื่อหากพิจารณาจะเห็นว่าเงื่อนไขการปล่อยตัวเด็กและเยาวชนของประเทศไทยตามมาตรฐานข้างต้น ศาลมีอำนาจในการกำหนดเงื่อนไข การห้ามมิให้เด็กหรือเยาวชน ออกนอกสถานที่อยู่อาศัยในเวลากลางคืน ภายในกำหนดระยะเวลาตามที่ศาลกำหนดเงื่อนไขนี้อาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือเพิกถอนได้ การปฏิบัติตามเงื่อนไขนี้เป็นระยะเวลาไม่เกินหนึ่งปี แต่ต้องไม่เกินกว่า จำเลยมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ แต่ในเมื่อศึกษาเปรียบเทียบของกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐโคโลราโด กฎหมาย Colorado Revised Statutes 2017 ให้อำนาจศาลออกเงื่อนไขในการปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชน เมื่อเด็กหรือเยาวชนฝึกอบรมในสถานที่ครบกำหนดระยะเวลาแล้ว ผู้พิพากษาสามารถกำหนดเงื่อนไข ในการปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชนหลังจากการควบคุมตัวได้ และในส่วนของรัฐมิสซูรี กฎหมาย Missouri Revised Statutes 2017 ให้อำนาจศาลออกเงื่อนไขในการปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชน โดยกำหนดเงื่อนไขเบื้องต้นว่า บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ที่มีอำนาจปกครองตามกฎหมาย จะต้องนำตัวเด็กมายังศาลตามเวลาที่กำหนด หรือตามคำสั่งของศาล และศาลอาจกำหนดเงื่อนไขอื่นเพิ่มเติมอีกก็ได้ ซึ่งเงื่อนไขสำหรับการปล่อยตัวหรือ ควบคุมตัวดังกล่าวนี้ ให้แจ้งไปยังบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ที่มีอำนาจปกครองตามกฎหมายโดยเร็วที่สุด และกฎหมายของประเทศอินเดีย The Juvenile Justice (Care and Protection of Children) Act 2015 ได้กำหนดให้อำนาจคณะกรรมการที่จะสั่งปล่อยตัวเด็ก และให้ถูกคุมประพฤติอยู่ภายใต้การดูแลของบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เหมาะสม ไม่ว่าจะจะมีหรือไม่มีประกัน หรือสั่งปล่อยตัวเด็ก และให้ถูกคุม ประพฤติอยู่ภายใต้การดูแลของหน่วยงานที่เหมาะสม หรือสั่งให้เด็กไปอยู่ที่บ้านพิเศษ โดยกำหนดระยะเวลา ตามที่เห็นสมควร กล่าวคือ รัฐโดยคณะกรรมการสามารถออกคำสั่งปล่อยตัวเด็ก รวมทั้งกำหนดเงื่อนไขหรือ วิธีการให้ปฏิบัติหลังจากปล่อยตัวได้ ซึ่งกฎหมายเปิดช่องไว้ให้เป็นดุลพินิจของคณะกรรมการ ตามที่จะ เห็นสมควร (จิวรรณ วารุณะ, 2562: 3-11) ทั้งนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมให้มีคณะกรรมการ ที่มีอำนาจในการกำหนดเงื่อนไขการปล่อยตัว เด็กและเยาวชนออกจากของศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน ให้กรรมการสงเคราะห์ของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ตามระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วย คุณสมบัติ ลักษณะต้องห้าม วิธีการสรรหาและการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการสงเคราะห์เด็กและเยาวชน สำหรับสถานพินิจ และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เป็นหน่วยงานที่มีภารกิจในการดูแลเด็กและเยาวชน ที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม โดยให้มีการศึกษาการฝึกอาชีพ การบำบัด แก้ไข ฟื้นฟูและการสงเคราะห์เพื่อให้ เด็กและเยาวชนกลับไปอยู่ร่วมกับครอบครัวและสังคมได้อย่างปกติสุข ให้มีอำนาจในการกำหนดเงื่อนไขการ ปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชนออกจากศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน เพื่อให้มีกลไกในการปฏิบัติติดตามเด็ก หรือเยาวชนหลังออกจากกระบวนการยุติธรรม มิให้หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก มาตรฐานในการติดตาม เด็กหรือเยาวชนของรัฐและเอกชนไปในทิศทางเดียวกัน โดยเน้นเด็กหรือเยาวชนเป็นศูนย์กลาง จึงควรให้ คณะกรรมการสงเคราะห์เข้ามามีอำนาจในการกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยตัวเด็กและเยาวชนออกจากศูนย์ฝึก และอบรมโดยภาคเอกชนด้วยตามแนวทางของทั้งสองประเทศ เพราะเป็นการติดตามผลว่า ศูนย์ฝึกและอบรม ดังกล่าวมีประสิทธิภาพหรือไม่ และเป็นการพัฒนาการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน หลังจากเด็กหรือเยาวชนได้รับการปล่อยตัวออกจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชนแล้ว หากพบว่าเด็กหรือเยาวชนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขของคณะกรรมการสงเคราะห์หรือเห็นได้ว่าเด็กและเยาวชน กระทำความผิด ตามเงื่อนไขของคณะกรรมการสงเคราะห์ โดยให้ศูนย์ฝึกและอบรมจัดส่งตัวเด็กและเยาวชนกลับไปสู่สถานพินิจ อีกครั้ง เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้รับการบำบัดฟื้นฟูอีกครั้ง

4. ปัญหาการเตรียมความพร้อมเด็กและเยาวชนก่อนปล่อยออกจากศูนย์ฝึกและอบรมและการติดตามเด็กและเยาวชนภายหลังปล่อยตัว

จากปัญหาของบุคลากรที่เกี่ยวข้องไม่เพียงพอในการดูแลเด็กและเยาวชนที่มีจำนวนมาก ตลอดจนและระบบกลไกเครื่องมือในการทำงานเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยนั้นเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายหรือไม่ ซึ่งการทำงานดังกล่าวจะต้องมีบุคคลที่ความเชี่ยวชาญและองค์ความรู้ทักษะต่างๆ และสามารถทำงานกับทุกภาคส่วน ในการการระดมทรัพยากรสร้างเครือข่ายในการทำงาน เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำผิดซ้ำ นโยบายของรัฐต่อการลดการกระทำผิดซ้ำในกลุ่มเด็กและเยาวชน อีกทั้งยังพบว่า มีกระบวนการหนึ่งที่สำคัญคือการเตรียมความพร้อมให้กับเด็กและเยาวชนก่อนปล่อย โดยได้มีการจัดทำแนวทางการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยเด็กและเยาวชน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับเด็กและเยาวชนที่จะได้รับการปล่อยตัวจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นการแก้ปัญหาให้กับเด็กและเยาวชนที่มีปัญหา ก่อนได้รับการปล่อยตัวและภายหลังจากที่ปล่อยตัว โดยการจัดหาบริการสังคมในด้านต่าง ๆ เพื่อเป็นการช่วยเหลือ หรือสงเคราะห์เด็กและเยาวชนให้สามารถแก้ไขปัญหาและตอบสนองความต้องการของเด็กและเยาวชน และให้เด็กและเยาวชนมีความพร้อมและสามารถกลับคืนสู่ครอบครัวและดำเนินชีวิตได้อย่างปกติ แต่ในด้านการเตรียมชุมชน เห็นว่ายังขาดแนวทางในการทำงานร่วมกับเครือข่ายต่างๆ รวมทั้งผู้ปฏิบัติงานด้านงานประสานกิจกรรมชุมชนของศูนย์ฝึกและอบรมแต่ละแห่ง มีอัตรากำลังเพียง 2 คนเท่านั้น คือ นักสังคมสงเคราะห์และนักจิตวิทยา ซึ่งทำให้การทำงานเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยให้กับเด็กและเยาวชนทุกรายตามสภาพปัญหาและความจำเป็นเป็นไปได้ยาก หากไม่ได้มีการทำงานร่วมงานกับครอบครัวและภาคี เครือข่ายต่างๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน และเครือข่ายชุมชน (อารีรัตน์ อติศัยเดชรินทร์, รายงานสืบเนื่องการสัมมนาวิชาการเนื่องในโอกาสการสถาปนาคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มธ. ปีที่ 65, หน้า 195) ดังนั้นจึงควรจัดตั้งให้มีศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน เนื่องจากการจัดจ้างผู้เชี่ยวชาญหรือบุคคลที่มีความสามารถนั้น สามารถทำได้โดยไม่ต้องรองประมาณของภาครัฐแต่เพียงอย่างเดียว อีกทั้งภาคเอกชนมีความสามารถในการเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยเหลือดูแลเด็กและเยาวชนโดยเน้นเด็กและเยาวชนเป็นศูนย์กลางของการบริหารจัดการทั้งการศึกษาและอาชีพ เพื่อเป็นแก้ไขและฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด และเพิ่มจำนวนของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนให้ครอบคลุมในทุกพื้นที่หรือจังหวัด ให้มีความครอบคลุมต่อความต้องการ

บทสรุป

ในประเด็นปัญหาเกี่ยวกับรูปแบบการดำเนินงานของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ไม่สามารถแก้ไขปัญหาค่าความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนได้เท่าที่ควร เพราะการนำตัวเด็กหรือเยาวชนไปควบคุมตัวในพื้นที่จำกัด เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอในการดูแลเด็กและเยาวชน เมื่อปล่อยเด็กหรือเยาวชนออกมามีอัตราการกระทำผิดซ้ำสูงมาก แต่ศูนย์ฝึกและอบรมที่ดำเนินการโดยภาคเอกชนภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ สามารถแก้ไขฟื้นฟูเด็กหรือเยาวชนมีวิธีการฝึกและอบรมได้ดีกว่าศูนย์ฝึกและอบรมของกรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม จึงควรให้จัดตั้งศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ เหมือนกับประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศอินเดีย เนื่องจากประเทศเหล่านั้น มีศูนย์ฝึกและอบรมที่ดำเนินการทั้งโดยภาครัฐและภาคเอกชน มีกฎหมายที่กำหนดอำนาจหน้าที่ไว้อย่างครอบคลุมให้ภาคเอกชนเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ได้ในประเด็นปัญหาเรื่องเงื่อนไขการปล่อยตัวเด็กและเยาวชนออกจากศูนย์ฝึกและอบรม เมื่อศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน

ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐไม่มีสถานะเป็นศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม จึงไม่มีสิทธิในการร้องขอกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยนี้ทำให้มีผลกระทบต่อการปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ เพราะเด็กหรือเยาวชนบางคนอยู่ในสภาพแวดล้อมหรือสถานที่อันอาจชักนำให้กระทำผิดได้ง่าย หากศาลไม่มีการกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยตัวเด็กและเยาวชนให้กับศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ อาจทำให้เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดซ้ำ ได้ง่ายขึ้นจึงควรให้มีการกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยตัวเด็กและเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนเช่นเดียวกับประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศอินเดีย เนื่องจากประเทศเหล่านั้น มีกฎหมายกำหนดให้อำนาจหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการกำหนดเงื่อนไข การปล่อยตัวเด็กไว้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นศาลหรือคณะกรรมการเป็นหน่วยงานที่มีภารกิจในการดูแลเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ให้มีอำนาจในการกำหนดเงื่อนไขการปล่อยตัว เด็กหรือเยาวชนออกจากศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 ในประเด็นปัญหาเกี่ยวกับคำนิยามของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนและผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนตามคำนิยามในมาตรา 4 ไม่ครอบคลุมถึงศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชน ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ เพื่อแบ่งเบาภาระของศูนย์ฝึกและอบรมของกรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ปกป้องคุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชน กระตุ้นให้ภาครัฐตื่นตัวมากขึ้นจึงควรให้มีการกำหนดคำนิยามของศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนเหมือนกับประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอินเดีย เนื่องจากประเทศเหล่านั้น มีกฎหมายกำหนดคำนิยามเอาไว้ให้เอกชนเข้ามา มีบทบาทในการควบคุมดูแลเด็กในกระบวนการยุติธรรม กำหนดคำนิยามของศูนย์ฝึกและอบรมให้รวมถึงที่ดำเนินการโดยเอกชนด้วย และในส่วนขององค์ประกอบศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน จะเป็นการบริหารจัดการในรูปแบบภาคเอกชน และมีตัวแทนจากทุกภาคีเครือข่าย ตลอดหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องมาเป็นคณะกรรมการ เพื่อเป็นการบริหารจัดการกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และสามารถแก้ไขและป้องกันของปัญหากระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนอย่างเป็นรูปธรรม

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับรูปแบบการดำเนินงานศูนย์ฝึกและอบรมของกรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ที่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนได้เท่าที่ควร อันเนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องพื้นที่ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอในการดูแลเด็กและเยาวชนอย่างทั่วถึง ส่งผลทำให้การปล่อยเด็กหรือเยาวชนออกมามีอัตราการกระทำความผิดซ้ำสูงมาก ตลอดจนข้อกฎหมายพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 พบว่ามีปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ เกิดขึ้นและมีข้อจำกัดความชัดเจน ซึ่งจากปัญหาที่กล่าวมานั้นสามารถแก้ไขโดยการพัฒนาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชน ตามแนวคิดหุ้นส่วนทางสังคม ที่จะเข้ามาช่วยอุดช่องว่างของปัญหาต่างๆ และยังเป็นแก้ไขอย่างเป็นรูปธรรม โดยเด็กจะมีอาชีพและรายได้ที่แน่นอน และจะไม่กลับในสภาพสังคมแบบเดิม และยังป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งผู้ศึกษาสามารถสรุป ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการดำเนินการ และมีข้อเสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยการจัดตั้งศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชน ดังนี้

1. องค์ประกอบของโครงสร้างและการบริหารจัดการของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยภาคเอกชนตามแนวคิดหุ้นส่วนทางสังคม ซึ่งมีประกอบด้วย กล่าวคือ 1) องค์กรภาครัฐ ได้แก่ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน องค์การปกครองท้องถิ่น กรมสุขภาพจิต และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง 2) องค์กรภาคเอกชน ได้แก่ ผู้บริหารองค์กรและคณะ ตลอดจนผู้บริหารธุรกิจที่สนใจเข้าร่วม 3) องค์กรภาคการศึกษา ได้แก่ สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (กศน.) สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง 4) องค์กรภาคชุมชน ได้แก่ ตัวแทนจากชุมชน 5) องค์กรภาคตัวแทนอิสระ ได้แก่ คณะกรรมการสหวิชาชีพ คณะกรรมการสงเคราะห์และในส่วนของการบริหารจัดการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชน **รูปแบบการบริหารจัดการขององค์กร** ซึ่งมีประกอบด้วย กล่าวคือ 1) โครงสร้างจะมีรูปแบบของการบริหารจัดการจัดการในเชิงระบบแบบเอกชนทั้งหมด ภายใต้การกำกับของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 2) มีลักษณะการบริหารงานเหมือนโรงเรียนเอกชนที่เป็นการสร้างทั้งการศึกษาและอาชีพ ตลอดจนสร้างรายได้และอาชีพที่แน่นอน และยังสามารถมีการรับรองการผ่านประสบการณ์การทำงานจริง 3) มีบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญและเพียงพอในการดูแล 4) การดำเนินงานจะเป็นการบูรณาการของภาคีเครือข่าย โดยผ่านตัวแทนของทุกภาคส่วน ตามแนวคิดหุ้นส่วนทางสังคมที่จะเข้ามามีส่วนรวมการจัดการและแก้ไขปัญหาต่างๆ โดยการเน้นเด็กเป็นศูนย์กลางของการบริหารจัดการเหมือนกับตามแนวทางศูนย์ฝึกฯ ของในต่างประเทศที่มีรูปแบบดังกล่าว อีกทั้งยังมีการกระจายในทุกเขต เพื่อต้องการให้ผู้ปกครองสามารถมาเยี่ยมได้เด็กและเยาวชน ตลอดจนให้ชุมชนเข้ามาช่วยดูแลและเข้ามาบริหารจัดการในศูนย์ดังกล่าวอีกด้วย 5) การส่งเสริมทางการศึกษาและอาชีพ เพื่อนำไปใช้ได้จริง ตลอดจนสามารถออกไปรับรองทางการศึกษาได้ 6) การเชื่อมโยงกับบริษัทขนาดใหญ่ เพื่อรองรับในการต้องการในด้านแรงงาน และการสร้างอาชีพและรายได้ที่แน่นอนและยั่งยืน 7) มีการร่วมมือกับบริษัทฯ เพื่อการส่งเสริมแรงงานทักษะขั้นสูง โดยบริษัทฯ จะต้องส่งผู้เชี่ยวชาญมาอบรมในศูนย์ฝึกฯ และ 8) จะมีการประเมินคุณภาพของศูนย์ฝึกฯ จากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งถ้าหากประเมินไม่ผ่านก็ต้องทำการยกเลิกใบอนุญาตดังกล่าว ก็จะเป็นการกำกับดูแลให้มีมาตรฐานอีกทางหนึ่ง **งบประมาณการบริหารจัดการ** ซึ่งมีประกอบด้วย กล่าวคือ 1) มาจากงบประมาณเงินของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 2) เงินที่ได้บริจาคจากภาคเอกชน โดยสามารถได้รับการยกเว้นภาษีตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 222) และ 3) การจัดตั้งกองทุนในการบริหารจัดการศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชนที่สามารถขอได้จากเงินกองทุนยุติธรรม

ทั้งนี้ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชน จะมีแบบการดำเนินงานเหมือนลักษณะโรงเรียนเอกชน ที่จะนำเอาการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้กำหนด หมวดวิชา ไว้ 2 หมวดวิชา (Ramwarungkura, 2015: 163-197) เข้ามากำหนดในการศึกษา คือ 1) หมวดวิชาทักษะชีวิต โดยเน้นที่การสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาต่างประเทศ หลักการ ทฤษฎี และกระบวนการคิดวิเคราะห์เชิงตัวเลขและแก้ปัญหาการปรับวิถีในการอยู่ร่วมกันในสังคมไทยและสังคมโลก เสริมสร้างทักษะชีวิตและพัฒนาสุขภาพบนพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ การบูรณาการความรู้ได้อย่างเป็นระบบ และนำไปใช้ในการดำรงชีวิตและพัฒนาการเรียนรู้ตลอดชีวิตและมีความรับผิดชอบทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม 2) หมวดวิชาทักษะวิชาชีพ เน้นให้มีความรู้ ทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพสอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพ สามารถนำความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ในงานอาชีพไปปฏิบัติงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ เลือกรวิถีการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับตน การบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (กศน.) สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

กรมสุขภาพจิต เพื่อให้สามารถรองรับปัญหา และติดตามเด็กและเยาวชนหลังได้รับอิสรภาพ (ณัฐพล แก้วเกิด และคณะ, 2563: 231-232) ดังนั้น รูปแบบโครงสร้างและการบริหารจัดการของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนโดยภาคเอกชนตามแนวคิดหุ้นส่วนทางสังคมจากที่กล่าวมาจะเป็นแก้ไขปัญหาช่องว่างของการบริหารจัดการของสถานสถานพินิจและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ตลอดจนในเรื่องปัญหาการเตรียมความพร้อมเด็กและเยาวชนก่อนปล่อยออกจากศูนย์ฝึกและอบรมและการติดตามเด็กและเยาวชนภายหลังปล่อยตัว โดยการนำเอาวิธีการวางแผนในเชิงระบบของภาคเอกชนมาพัฒนาให้มีการจัดการทั้งรูปแบบ และมีเชื่อมโยงของทุกภาคีเครือข่ายทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนรวมในขั้นตอนต่างๆ หรือในรูปแบบของคณะกรรมการร่วมของศูนย์ฝึกดังกล่าว ตลอดจนมีการบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (กศน.) สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา กรมสุขภาพจิต เพื่อให้สามารถรองรับปัญหา และติดตามเด็กและเยาวชนหลังได้รับอิสรภาพ และยังเป็นการลดความซับซ้อนของระบบราชการ ก่อให้เกิดประสิทธิภาพในกระบวนการยุติธรรม ตลอดจนยังเป็นการแก้ไขปัญหายังเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น ทำให้เด็กและเยาวชนมีอาชีพและรายได้ที่แน่นอน และจะไม่กลับในสภาพสังคมแบบเดิม ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวยังเป็นการพัฒนาทักษะความเชี่ยวชาญทางอาชีพป้อนสู่ตลาดแรงงานอย่างยั่งยืน

2.กรณีของคำนิยามในมาตรา 4 เกี่ยวกับศูนย์ฝึกและอบรมและผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมที่ยังไม่รวมไปถึงศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน เนื่องจากพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ได้บัญญัติไว้ว่า เดิม มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ “ศูนย์ฝึกและอบรม” หมายความว่า ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน “ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรม” หมายความว่า ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ดังนั้น จึงควรแก้ไขเพิ่มเติมในมาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ กล่าวคือ “ศูนย์ฝึกและอบรม” หมายความว่า ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ให้รวมถึงศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนด้วย ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง “ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรม” หมายความว่า ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ให้รวมถึง ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเอกชนด้วย ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เพื่อให้กฎหมายฉบับนี้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 เพื่อเยียวยา แก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนร่วมกันและพัฒนาปรับปรุงมาตรฐานเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนให้มีประสิทธิภาพโดยเน้นเด็กเป็นศูนย์กลางของการแก้ไขปัญหาต่างๆ

3.ในเรื่องศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ตามมาตรา 55 และมาตรา 56 ไม่รวมถึงศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน เนื่องจากพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ได้บัญญัติไว้ว่า เดิม มาตรา 55 ให้อธิบดีมีอำนาจในการออกใบอนุญาตให้ส่วนราชการดำเนินการ หรือให้เอกชนจัดตั้ง สถานศึกษา สถานฝึกและอบรม หรือสถานแนะนำทางจิตเกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชนซึ่งเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดเป็นจำเลย หรือเป็นผู้ต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ลงโทษ หรือใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน และมีอำนาจควบคุมดูแลสถานที่ดังกล่าว รวมทั้งมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตที่ได้ออกให้ด้วย การออกใบอนุญาตและการเพิกถอนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา 56 ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 55 ต้องปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด ให้ผู้รับใบอนุญาตได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด ดังนั้น จึงควรแก้ไขในมาตรา 55 เป็น กล่าวคือ “มาตรา 55 ให้อธิบดีมีอำนาจในการออกใบอนุญาตให้ส่วนราชการดำเนินการ หรือให้เอกชนจัดตั้ง สถานศึกษา สถานฝึกและอบรม หรือสถานแนะนำทางจิตเกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชน ศูนย์ฝึกและอบรม ซึ่งเป็นผู้ต้องหา ว่ากระทำความผิด เป็นจำเลย หรือเป็นผู้ต้องคำพิพากษาหรือ

คำสั่งของศาลให้ลงโทษหรือใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน และมีอำนาจควบคุมดูแลสถานที่ดังกล่าว รวมทั้งมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตที่ได้ออกให้ไว้ด้วย เพื่อให้การแก้ไขฟื้นฟูเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดมีประสิทธิภาพมากขึ้นให้บทบัญญัติดังกล่าวครอบคลุมถึงศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนด้วย ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง การออกใบอนุญาตและการเพิกถอนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

4. ในส่วนของเงื่อนไขในการปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรม ตามมาตรา 140 ไม่ครอบคลุมไปถึงศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชน เนื่องจากพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ได้บัญญัติไว้ว่า เดิม มาตรา 140 ภายใต้บังคับมาตรา 143 ในกรณีที่จะมีการปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชน ซึ่งได้รับการฝึกอบรมในสถานที่ที่กำหนดไว้ในหมวด 4 ครบตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด หรือตามที่ศาลมีคำสั่งแก้ไขเปลี่ยนแปลง ตามมาตรา 137 ถ้ามีเหตุอันสมควรกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการคุมประพฤติของเด็กหรือเยาวชนก่อนปล่อยตัวไป เมื่อศาลเห็นเองหรือผู้อำนวยการสถานพินิจหรือผู้ปกครองสถานศึกษาหรือสถานฝึกและอบรมร้องขอให้ศาลมีอำนาจ กำหนดเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ในมาตรา 138 ได้ ถ้าได้กำหนดเงื่อนไขไว้ให้นำบทบัญญัติมาตรา 138 วรรคสองและวรรคสามและมาตรา 139 มาใช้บังคับโดยอนุโลม ดังนั้น จึงควรแก้ไขในมาตรา 140 เป็น กล่าวคือ มาตรา 140 ภายใต้บังคับมาตรา 143 ในกรณีที่จะมีการปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชน ซึ่งได้รับการฝึกอบรมในสถานที่ที่กำหนดไว้ในหมวด 4 ครบตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด หรือตามที่ศาลมีคำสั่งแก้ไขเปลี่ยนแปลง ตามมาตรา 137 ถ้ามีเหตุอันสมควรกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการคุมประพฤติของเด็กหรือเยาวชนก่อนปล่อยตัวไป เมื่อศาลเห็นเองหรือผู้อำนวยการสถานพินิจหรือผู้ปกครองสถานศึกษาหรือสถานฝึกและอบรม ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมร้องขอให้ศาลมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ในมาตรา 138 ได้ ถ้าได้กำหนดเงื่อนไขไว้ให้นำบทบัญญัติ มาตรา 138 วรรคสองและวรรคสามและมาตรา 139 มาใช้บังคับโดยอนุโลม รวมทั้งให้คณะกรรมการสงเคราะห์เข้ามา มีอำนาจในการกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยตัวเด็กและเยาวชนออกจากศูนย์ฝึกและอบรมโดยภาคเอกชนด้วย

5. ในส่วนของมาตรการให้สิทธิประโยชน์กับภาคเอกชนที่ต้องการเข้ามามีส่วนร่วมกับศูนย์ฝึกและอบรม จะต้องมีการออกกฎกระทรวง ในการยกเว้นภาษี (เหมือนในตามกฎหมายและประโยชน์ทางภาษี ในการจ้างงานคนพิการ และสิทธิประโยชน์อื่นสำหรับนายจ้าง หรือเจ้าของสถานประกอบการที่จ้างแรงงานคนพิการ และพ.ร.บ.พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550)

บรรณานุกรม

- พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553
กรมราชทัณฑ์. สำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์.(2549).รายงานการศึกษาวิจัยแบบ
แผนการดำเนินชีวิตของผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำ : กรณีศึกษาพวกจัดแยะ ย่องเบา.กรุงเทพฯ.
กรมราชทัณฑ์.
- กรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2562). จำนวนคดีทั้งหมดจำแนกตามฐานความผิด. (ออนไลน์). เข้าถึงได้
จาก:<http://www2.djop.go.th/warroom2/warroom4-5.htm>.
- ณัฐพล แก้วเกิด,วรรณดี สุทธิธารกร,อุทุมพร อินทจักร.(2563).วารสารชุมชนวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ
นครราชสีมา ปีที่ 15 ฉบับที่1 (มกราคม – มีนาคม 2564) (ออนไลน์). เข้าถึงได้ <https://so04.tci-thaijo.org> > download > Full 15-1
- ธวัชชัย ไทยเขียว และศิริประกาย วรปรีชา. (2554). สาเหตุแนวทางแก้ไขและป้องกันการหลบหนีของเด็กและ
เยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (ออนไลน์). เข้าถึงได้ จาก:
<http://www2.djop.moj.go.th>
- บ้านกาญจนาภิเษก (.ม.ป.ป.).ความเป็นมาเกี่ยวกับบ้านกาญจนาภิเษก.(ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:
<https://sites.google.com/site/baankanjana/history>
- ระบบฐานข้อมูลด้านสังคมและคุณภาพชีวิต. (2560). จำนวนและร้อยละของคดีที่เด็กและเยาวชนที่เป็น
การกระทำผิดซ้ำเมื่อเปรียบเทียบกับคดีที่จับกุม ส่งสถานพินิจทั่วประเทศ ปี พ.ศ. 2539 -2559
รายปี. (ออนไลน์). เข้าถึงได้
จาก:http://social.nesdb.go.th/SocialStat/StatReport_Final.aspx?reportid=150&template=1R1C&yeartype=M&subcatid=45. [2562, 7 มิถุนายน]
- อารีรัตน์ อติชัยเดชรินทร์.(2562).รายงานสืบเนื่องการสัมมนาวิชาการเนื่องในโอกาสการสถาปนา
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มธ. (ออนไลน์). เข้าถึงได้ จาก: <https://socadmin.tu.ac.th> > pdf >
filemixbook
- จีรวรรณ วารุกะ.(2562).มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนภายใต้
การกำกับดูแลของรัฐ.วิทยานิพนธ์หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- สุพิชฌาย์ ศิริวัฒนา สีตะสิทธิ.(2558) .แนวทางที่เหมาะสมในการลงโทษและแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดซ้ำ
ในกระบวนการยุติธรรมไทย. วิทยานิพนธ์คณะนิติศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ .
- Anne s. Teigen. (2015). "Legislative reforms in juvenile detention and the justice system",
National conference of state legislatures.
- Marian Wright Edelman. (2018). Juvenile justice reform: making the “missouri model” an
americanmodel. (Online). Available
:https://www.childrensdefense.org/childwatchcolumn_s/health/2010/juvenile-justice-reform-making-the-missouri-model-an-american-model
- Purti Vyas. (2016). An Analytal Study of Juvenile Justice System in India. (Online).
Available: <https://blog.ipleaders.in/juvenile-justice-system-india/>.
- Ramwarungkura, A. (2015). Vocational Paradigm. Bangkok : Chulalongkorn University publisher.
(In Thai)

กิตติกรรมประกาศ

รายงานฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีอันเนื่องมาจากความเมตตากรุณาจากท่านอาจารย์วัชชัย ไทยเขียว อธิการบดีกระทรวงยุติธรรม ซึ่งรับเป็นวิทยากรในกิจกรรมห้องรับแขกของสำนักงานกิจการยุติธรรม ที่คอยให้คำแนะนำ คำปรึกษาและอนุเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้รายงานนี้เป็นรูปร่างได้ กราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ ผศ.ดร.อานูภาพ รัชส์สุวรรณ ที่คอยให้ คำแนะนำ เพิ่มเติม สละเวลาในการตรวจสอบการเขียนในแต่ละส่วนให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และขอขอบคุณท่านจิรวรรณ วารุณะ จากข้อมูลวิทยานิพนธ์หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มหาวิทยาลัยศรีปทุม และรายงานสืบเนื่องการสัมมนาวิชาการเนื่องในโอกาสการสถาปนาคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์

คณะผู้จัดทำ

นางสาว จิตติมา ประจงการ	ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ สำนักงานศาลยุติธรรม
นายทรงชัย ชัยปฏิยุทธ์	ผู้อำนวยการกองเขตแดน กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย
นายนภัทร ภัคศิริวิษญ์	กรรมการผู้จัดการ บริษัท ทนายความและที่ปรึกษาวิระวารงูร จำกัด
นายนรา เขมอตุลวิทย์	อัยการจังหวัดประจำสำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคณะกรรมการ 3 สำนักงานคณะกรรมการอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด
นายประพาส จำเขียน	ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านบึง กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
นางพรรัตน์ โลหะขจรพันธ์	นิติกรเชี่ยวชาญ สำนักพิทักษ์ระบบคุณธรรม สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน
นายพิเศษ นาคะพันธ์	ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. สำนักงาน ป.ป.ช.
พันเอกหญิง วัลภา ศรีโพธิ์	ผู้อำนวยการสำนักงานสนับสนุน หน่วยบัญชาการทหารพัฒนา กองบัญชาการกองทัพไทย
นายสมบัติ สิทธิมงคล	ประธานหอการค้าจังหวัดปราจีนบุรี สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย
นางสาวสิริรัตน์ เมืองสมุทร	ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและแผน สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน
พันตำรวจเอก อาภากร โกมลสุทธิ	รองผู้บังคับการสืบสวนสอบสวน สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ